

piiskaa, mutta senjälkeen vaatii, että lapsen on pyydyttävä anteeksi ja suudeltava piiskajaansa. Tämän halpamaisempaa menettelyä äidin puolelta ei voi kuvitella. Jos lapsi saadaan tähän taivutetuksi pienenä niin tapahtuu se siksi, että hän jo niin pienestä saaden kokeellisesti on oppinut, ettei häntä sen merkitystä, tai sitten on hänestä onnistuttu tukahduttaa täydelleen oman arvon tunto ja tehty alhainen orjaslelu. Jälkimmäisessä tapauksessa se ei voi olla vaikuttamatta tuhoisasti hänen vastaisessa elämässään ja siksi se tapa onkin inhoittava. Mutta niin nurinkurinen ilmiö kuin se tietoisena itseään pitävälle onkin, löytyy sille luonnolliset syyt. Se on kristinuskon peruja. Opettaahan kristinuskko, että ihmisen tulee rakastaa ja alistua oletetun Jumalansa edessä vaikka se kohtelisi häntä kuinka hävyttömästi. Mikä onkaan luonnollisempaa kuin se, että tällaisen uskonnon tunnustaja asetetaan samanlaiseksi itsevaltiaaksi lapsiinsa nähden, joiden olemassaolosta hän on vastuussa. Uskonto puolestaan ei ole mitään muuta kuin heijastusta maallista oloista ja yhteiskuntajärjestelmästä, jonka lakeja laajat joukot eivät käsitä, eivätkä tunne ja sen vuoksi ne näyttävät yliluonnollisten asioiden asettamilta. Edellä oleva esimerkki on vain todistus siitä, kuinka lajassa istuvat ihmisissä perinnällistään ja opit silloinkin kun luulee niistä vapautuneensa.

Tämä kaikki koskee sitä aikaa, jolloin lapset ovat alle kouluikäisiä ja niitä onnellisia äitejä — jos niin saa sanoa — joilla on tilaisuus pitää huolta ja hoitaa lapsiaan edes siihen saakka. Niiden tuhansien ja miljoonien lasten puolesta, jotka joutuvat melkein syntymästään saakka tässä suhteessa oman onnensa nojaan, olemme voimattomat puhumaan siitä merkityksessä kuin edellä on käsitelty.

Sen jälkeen kun lapset saavat tulla kouluihin, he joutuvat melkein kokonaan vanhempiensa vaikutuspiiriin ulkopuolelle. Tiedämme jo sanomattakin, että koululaitoksemme palvelee vallassa olevan luokan etuja. Koulujen oppiaineet ja opetusjärjestelmät ovat valkkoit ja kehitetyt niin täy-

dellisesti omistavan luokan etujen mukaisiksi, että yksinpä laskuesimerkitkin palvelevat niitä. Kun ajattelee tätä ja sitä suunnatonta lasten kirjallisuuden y. m. kasvatustekniikoiden määrää, joilla on yksi ainoa tarkoitus, nimittäin, iskeä lasten päihin omistavalle luokalle edullisia katsoimuksia, niin tuntuu tosiaan, että meiltä riistetään lastemme sielu silloin kun lähetämme heidät kouluun.

Tätä suunnatonta voimaa vastaan meillä työläisillä ei ole muuta vastamyökkä kuin ihanne- ja nuorisoliittomme. Nolita vuoren suuruisia kirjastoja vastaan meillä on tuskin mitään. Näiden vertailujen valossa tuntuu meidän tehtävämme lasten ja nuorison kasvatuksessa ylivoimaiselta. Ja sitä se olisikin, ellei meidän puolellemme olisi totuus, jokapäiväinen elämän todellisuus. Meidän ei tarvitse kiertää totuutta, vaan voimme oppimme todistaa lukemattomilla elämästä otetuilla esimerkeillä. Ei meidän tarvitse näköiselle ja repaleiselle lapselle opettaa, että hänkin voi kohota miljoonäriksi, kun vaan on kiltti ja yrittää yksinään. Me sanomme, että on väärin hänen tai jonkun muun olla miljoonäri, niin kauan kuin toisia on repaleissa ja näköisissä ja osoitamme missä on syy, että niin on ja kuinka tämä syy on poistettava. Lapsi ottaa vastaan totuuden helpommin kuin valheen — varsinkin kun se käy yhteen hänen omien kokemuksensa kanssa — jos se tarjotaan ennenkuin hän on ennätetty myrkyttää valheella ja siinä on meidän valttimme.

Mutta maailman sodan ja sen jälkeisenä aikana tapahtuneiden suurten muuttusten vaikutuksesta on kansainvälinen työväenliikekin joutunut muuttamattomaksi. Toisen kansainvälisen loisto aikana, jolloin yleismaailmallinen tilanne oli rauhallisempaa, uskottiin yleisesti, että työväen valta nousu voi tapahtua rauhallisen kehityksen tietä ja siitä pohjalta tehtiin valistustyötä myöskin lasten ja nuorison keskuudessa. Opetettiin

Ihanneliittotoimikunnille ja opettajille

Ihanneliittojen toimikunnat ja opettajat useamman kuin yhden kerran joutuvat etsiskelemään sopivaa lukemista ja käsiteltävää aihetta ihanneliittojen tunneilla käytettäväksi. Suomenkielinen sosialistinen lasten kirjallisuus on meillä köyhä. Vasta ilmestynyt lastemme kevätjulkaisu "Lasten Kevät 1922" osaltaan poistaa tätä puutetta. Siinä on luokkahengessä kirjoitettuja kertomuksia, kuvaelmia ja runoja. Julkaisun kuvitus on onnistunut. Kuvat sellaiset kuin lasten siirtola lähellä Moskovaa, pikku Bobbie Brown koiraansa kaupalla, sanomalehtipolka y. m. ovat erinomaisia aiheidensa puolesta kuvaamaan työväenluokan valo sekä varjopuolia. Ihanneliittolaisten ryhmäkuvat eri paikkakunnilla ovat sen lisäksi oman innoittamansa pienokaisjamme käytännölliseen toimintaan.

Kehoitamme siis kaikkia Ihanneliittotoimikuntia ja opettajia huolehtimaan siitä, että paikkakunnillanne tilataan riittävä määrä tätä arvokasta julkaisua, jonka hinta on alnoastaan 25 senttiä.

pelkkää inhimillisyyttä ja jätettiin laskuista pois kaikki muut mahdollisuudet. Täten joutui työläisnuoriso samoin kuin vanhempikin työväestö varustautumattomana vastaan ottamaan ne mullistukset ja tilanteet jonka maailman sota mukanaan toi. Mutta katkerista kokemuksista oppia ottaen on kansainvälinen työväenliike joutunut tarkistamaan menettelytapansa — hylkäämään kelpaamattomia ja ottamaan tilalle tarkoitustaan vastaavampia. Kuten sanottu, tästä analyyseistä ei suinkaan saa, eikä voikaan jäädä syrjään ihanne- ja nuorisoliikkeet. Kokemus on osoittanut, että työväen on varustauduttava kaiken varalle. Ja koska on todennäköistä, että nyt kasvavan nuorison osalle lankeaa tehtävä loppuunsa suorittaa maailman vallankumous, niin on sitäkin tärkeämpää saattaa kansainvälinen nuorisoliike terveelle luokkatalitelupohjalle, jota Kolmas Kansainvä-

linen tänäpäivänä edustaa. Työ siihen suuntaan on ajettava jo ihanneliitoissa. Tehtävä on arkaluonteinen ja erikoista taitavuutta kysyvää. On vaikea istuttaa lasten ja nuorten ihanteelliseen mieleen käsitystä, että heidät isoiksi tultuaan kapitalismi voi pakottaa käyttämään vähemmän ihanteellisia keinoja itsensä ja luokkansa puolustuksessa. Mutta joka tapauksessa totuus on sanottava jos ajetaan välttää uusia pettymyksiä. Sillä jos mielimme joskus voittaa, on pakko menetellä siten kuin tilanne vaatii.

Loppujen lopuksi täytyy pitää mielessä se seikka, että lasten ja nuorison mallikelpoinen kasvatusta oikealta pohjalta yleisesti voidaan alkaa vasta silloin kun on olemassa edellytykset ja niitä ei ole eikä tule olemaan ennenkuin yksityisomistussolkeus ja sen mukana luokkajako ovat hävinneet. — E. M.

Kirjeenvaihtajille

Lehtemme toimittajan vaihdoksen vuoksi viipynne useamman paikkakuntakirjeen julkaisemiseen. Kirjeenvaihtajain ei pitäisi tästä lumaantua, vaan kirjoitella edelleen. Kirjeet julaitaan vuoronsa mukaan ja sikäli kun lehdeksi tilaa riittää.

Varataksenne tilaa Toverittaren palstoilla agitatsioonikirjoituksille samoin kuin muillekin hyödyllisille kirjoitelmille, olisi suotavaa, että kirjeenvaihtajat kirjoittaisivat koskettelisivat paikkakuntansa naisten rientoja, eikä niin paljon pelkkää osastotoimitusta. Useita tämänlaisia kirjoituksia saapuu meidän keskuksista, työskentelystä puolueettomien keskuudessa, keskusteluista heidän kanssaan y. m. s. ovat tervetulleita.

Lasten kirjoitit ja myös kasaantunut suuri joukko. Niistä useat ovat miltei sanalleen saman sisältöisiä. Niissä olisi saatava muutos siihen suuntaan, että vanhemmat ohjaisivat pikku kynäilijöitä kirjoittelemaan joitaakin koulussa tai sen ulkopuolella tapahtuvista seikoista, keskusteluista opettajain, koulukustusten kanssa jne. Näin saamme lehtemme monipuolisemmaksi ja kynäilijämme samalla kehittymään.

lidemokraattit yleensä kannattivat bolshevikkejä, bundilaiset menshevikkejä, lättillisten äänet sensijaan jakaantuivat molempain ryhmäin kesken. Tuloksena oli, että tärkeimmissä kysymyksissä bolshevikkien ryhmä kokosi enemmistön.

Ensiksi kokouksessa keskusteltiin menshevistisen keskuskomitean toimintakertomuksesta. Bolshevikkien nimessä arvosteli Lenin ankarasti komitean toimintaa. Tämä arvostelu sisälsi pääasiassa seuraavaa:

Keskuskomitea on esittänyt vastuunalaisen kadettiminstieristön muodostamisvaatimuksen, se on vaatinut vallan siirtoa kadettien valtakunnan duumalle, sen sijaan että olisi taistellut demokraattisen tasavallan puolesta. Edelleen keskuskomitea on yrittänyt kieltäytyä maan ilman korvausta tapahtuvan takavarikoimisen vaatimuksesta se on myöntänyt maan luovuttamiseen korvausta vastaan. Keskuskomitea on kehoittanut sovintoon vastakumouksellisen vapaamielis-monarkistisen porvariston kanssa valtakunnan duuman vaalien aikana. Keskuskomitean toiminta ei ole vastannut proletariaatin luokka-etuja. Se on heikosti auttanut työväenluokkaa sen taloudellisessa taistelussa kapitalistien kanssa lakkojen ja sulkujen aikana.

Menshevikit eivät rohjenneet astua puoltamaan keskuskomiteansa. He eivät edes koettaneet esittää kokoukselle keskuskomiteansa toiminnan hyväksymistä. Menshevikkien ryhmä esitti kokoukselle, ettei mitään päätöslauselmaa hyväksyttyä keskuskomitean selonteon johdosta. Känten enemmis-

töllä tämä esitys hyväksyttiin.

Toiseksi oli tarkastettavana duuman sos-dem. ryhmän toimintakertomus. Menshevikki Tseretelli, joka oli alustajana, vakuutti kokoukselle, että "koko oppositioonin yhtyminen" on välttämätön, s. o. yhtyminen porvaripuolueiden kanssa, joiden etunäissä oli kadettien vastakumouksellinen puolue. Hän uskotteli, että työväenluokan vallankumouksen edut vaativat tällaista yhtymistä.

Bolshevikit taas katsoivat että sovitteleva kadettien kanssa on työväen asian pettämistä. He moittivat menshevikkien epälohdonmukaisuutta ja epäpäättämättömyyttä. He syyttivät duuman ryhmää siitä, että se vastauksessaan ministeri Stolypinin puheeseen oli valkenut maan pakkoluovutuksesta ja demokraattisesta tasavallasta, oli kieltäytynyt puolueohjelman päävaatimusten esittämisestä.

Pitkien keskustelujen jälkeen kokous hyväksyi päätöslauselman, että ryhmä "yleensä on valvonut proletariaatin ja vallankumouksen etuja."

Kolmantena kohtana kokouksen päiväjärjestyksessä oli kysymys "ei-proletaarisin puolueisiin suhtautumisesta". Hyväksyttiin bolshevikkien ponsilauselemaehdotus jossa puhutaan sisällimättömän taistelun välttämättömyydestä tilanomistajain puolelta (mustasotnikalaisia ja lokakunalaisia) ja porvariston (kadettien) puolelta vastaan. Kadettien puoleen selittää ponsi vastakumoukselliseksi puolueeksi. Työryhmään (trudovikkeihin) ja sosialivallankumouksellisiin nähden, s. o. pikkuporvarillisiin puolueisiin nähden, ponsi neuvoo puoluejäse-

niä paljastamaan niiden valhesosialistisen luonteen ja toisaalta taivuttamaan niitä taistelemaan yhdessä työväenluokan puoleen kanssa tsarimin kukistamiseksi.

Tähän ponsilauselemaan tekivät menshevikit kokonaista 70 korjausehdotusta. Erittäin olivat he tolmessa kadettien suhteen. Mutta kokous hylkäsi menshevikkien korjausehdotukset. Tämä oli ensimmäinen suuri menshevikkien tappio kokouksessa.

Tappon tuotti heille myös taistelu "työväen kokousta" koskevasta kysymyksestä. "Työväen kokouksen" tunnustaminen oli v. 1906 esittänyt menshevikkien johtaja Akselrod. Menshevikit puhasivat tätä kokousta. He aikovat osottaa, ettei puolue kelpaa mihinkään, sillä siinä ovat vallalla sivistyneet, että on muodostettava "laaja" työväenpuolue jne. Osa menshevikistä halusi kutsuttavaksi koolle työväen kokouksen, jotta kokonaan korvattaisiin vanha vallankumouksellinen taistelupuolue uudella, "laajalla" ei-vallankumouksellisella sovittelevuolella. He toivoivat, että kokouksessa enemmistö tulee kuulumaan työväenluokan tiedottomiin, ei-vallankumouksellisiin kerroksiin, jotka ovat valmiit tyttymään armopalohin, mutta kykenemättömät jatkuvaan taisteluun proletariaatin täydellisen vapautumisen puolesta.

Bolshevikit koko ajan vastustivat menshevikkien suunnitelmaa, kutsua koolle "työväen kokous". Kokouksessa he esittivät ponnin, joka ehdottomasti pitää pahana proletariaatin luokkaedistyksele agitatsioonin työväen kokouksen puolesta, sillä

"työväen kokouksen aatte johtaa todellisuudessa sosialidemokratian korvaamiseen venyvä luonnotta olevilla puolueettomilla työväen järjestöillä, ja työväen kokouksen järjestöllinen ja agitatorinen valmistelu välttämättä johtaa puolueen hajaantamiseen ja edistää lasojen työväenjoukkojen alistamista porvarillisen demokratian vaikutuksen alaiseksi."

Bolshevistisessä valtakunnan duunaa koskevassa ponnissa kokous määräsi, että duuman puhujalavalta puolueen tulee selvittää kansalle duuman koko keltvottomuus, mahdottomuus valloittaa vapaus parlamenttaarista tietä, sekä kansanjoukkojen avoimen taistelun välttämättömyys yksinvaltaa vastaan.

Ammattiliittoja koskevassa kysymyksessä kokous hyväksyi bolshevikkien ehdottoman ponnin, jossa esitettiin pyrittäväksi siihen, että "ammattiliitot tunnustaisivat puolueen aatteellisen johdon sekä myös ylläpitäisivät sen kanssa järjestöillistä yhteyttä." Menshevikit kovin närkästyivät tämän ponnin johdosta. He ilmoittivat että ponsi hajottaa koko ammattiliikkeen, sillä se synnyttää riitaa muiden sosialististen puolueiden kanssa. Menshevikit ottivat huomioon sanoissa sosialistiset, mutta todellisuudessa porvarilliset puoleet.

Lopuksi valittiin uusi puolueen keskuskomitea, johon tuli 5 bolshevikkiä, 4 menshevikkiä sekä puoltalaisista, lättilläisistä ja bundilaisista kustakin kaksi. Bolshevikkien ryhmä yleisuunnaltaan uudessa keskuskomiteassa oli yhden äänen enemmistössä.

(Jatk.)